

ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ

ಬಹಳ ಹಿಂದಿನ ಕತೆ. ಕೌಶಂಬಿ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ಧನಿಕನಿದ್ದ. ಅವನ ಮನೆ ಅರಮನೆಯಂತೆ ಭವ್ಯವಾದ ಮೂರು ಅಂತಸ್ತಿನ ಭವನವಾಗಿತ್ತು. ದೇವರು ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ದುರಾಸೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಸದಾ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಭವನದ ಎದುರೇ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು. ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಮಂತ ತನ್ನ ಮಡದಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಹಡಿಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವೀಳಿಯ ಮೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಕುಳಿತು ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನದ ಮೂಲಕ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಹೆಂಡತಿ ಭಗವಂತನನ್ನು 'ಏನು ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ತಾರತಮ್ಯ. ಒಬ್ಬನದು ಗಗನ ಚುಂಬಿತ ಸೌಧ. ಅದರ ಮುಂದಿನದು ಹಳೆಯ ಗುಡಿಸಲು ಅವನೂ ಮನುಷ್ಯನೇ ಅಲ್ಲವೇ?' ಎಂದಳು.

ಆಗ ಭಗವಂತ 'ದೇವಿ ಏಕೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿ? ನಾಳೆ ಅವನ ಮನೆ ಮೇಲೆ ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತೇನೆ ಸಂತೋಷವೇ?' ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸರಿ ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಗುಡಿಸಲಿನ ಒಡೆಯನನ್ನು ಕರೆಸಿ, 'ನಿನ್ನ ಗುಡಿಸಲು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು' ಎಂದನು. ಪಾಪ ಬಡವ 'ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲಾ! ಇಂತಹ ಭವ್ಯ ಭವನ

ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಗುಡಿಸಲು ನಿಮಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿ? ಎಂದನು. ಆಗ ಶ್ರೀಮಂತ 'ಅದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗು' ಎಂದನು. ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹ! ನೂರು ವರಹವೂ ಬೆಲೆ ಬಾಳದ ಈ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಎಂದುಕೊಂಡ ಬಡವ, 'ಸರಿ ಕೊಡಿ ಸ್ವಾಮಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಣ ಪಡೆದು ದೂರದ ನೆಂಟರ ಊರು ಸೇರಿಕೊಂಡ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬಂಗಾರದ ಮಳೆಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಹಿಂದಿನ ದಿನದಂತೆ ಭಗವಂತ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದನು.

ಪತ್ನಿ 'ಎಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ, ಗುಡಿಸಲು ಹಾಗೆ ಇದೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಭಗವಂತ 'ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚಿ ಬಂಗಾರದ ಮಳೆ ಎಂದರೆ ಗುಡಿಸಲ ಮೇಲೆ ಬಂಗಾರ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದಲ್ಲ. ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಡಜೀವಿಗೆ ಬಂಗಾರ ಕೊಡಿಸಿ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದನು. ಶ್ರೀಮಂತ 'ಅಯ್ಯೋ ಕೆಟ್ಟೆ. ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹ ಹೋಯಿತು' ಎಂದು ಅಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದ.

'ದೈವ ಸಂಕಲ್ಪವಾದರೆ ಬಡವ ಬಲ್ಲಿದನಾಗುವುದು ಎಷ್ಟರ ಮಾತು'.

■ ವಿ.ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ರಾವ್, ಬೆಂಗಳೂರು